

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 588/2022-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 1337/40, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č k. 5 Tdo 17/2022 zo 4. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu bola 24. augusta 2022 sťažovateľom a následne 19. septembra 2022 prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s právom na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č k. 5 Tdo 17/2022 zo 4. júla 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 35 T 6/2020 z 9. septembra 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 To 89/2020 z 8. decembra 2020 právoplatne odsúdený pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), e), ods. 3 písm. d) s poukazom na § 138 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody

v trvaní 8 rokov. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) sťažovateľom podané dovolanie, ktoré podal z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda zásadného porušenia práva na obhajobu, podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a napokon z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právom posúdení zisteného skutku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podanej prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu (ktorej argumentácia je pre ústavný súd relevantná v dôsledku obligatorného právneho zastúpenia v konaní o ústavnej sťažnosti) v súhrne konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu *„nedosahuje (vo vzťahu k mnou vzneseným a rozsiahlo argumentovaným námietkam v dovolaní) úroveň požadovanú Ústavným súdom na odôvodnenie rozhodnutia tak, aby nebolo možné hovoriť o arbitrárnosti rozhodnutia.“*. Sťažovateľ vníma ako podstatný nedostatok napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, že v podanom dovolaní veľmi precízne analyzoval nedostatky prvostupňového a druhostupňového rozhodnutia a napriek tomu najvyšší súd *„rozhodol bez logického a rozumného vyargumentovania mnou vznesených dovolacích námietok, a to buď tak, že niektoré námietky odignoroval úplne, alebo niektorých sa v odôvodnení dotkol len okrajovo, ale bez rozumného vysvetlenia.“*. Podľa názoru sťažovateľa v prípade jeho trestnej veci ide o exemplárny príklad, keď *„závery súdu sú zjavne neodôvodnene, svojvoľné v kontexte nevysporiadania sa s mojimi zásadnými námietkami, najmä čo sa týka právnej kvalifikácie skutku a tak z ústavného hľadiska sú závery Porušovateľa neospravedlňiteľné, čím sa napĺňa legitimita konania podľa čl. 127 ústavy v podobe podrobenia Napádaného uznesenia ústavnej kontrole vo vzťahu k touto sťažnosťou namietaným základným právam sťažovateľa.“*

4. V ďalšom sťažovateľ podrobne rozvádza tri zásadné dovolacie námietky, na ktoré nedal, resp. nemal dať najvyšší súd ústavne konformnú odpoveď, a tým sa mal dopustiť porušenia ním označených práv.

5. V prvom rade sťažovateľ vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku atakoval postup najvyššieho súdu, ktorý podľa jeho názoru ústavne nonkonformným spôsobom posúdil odmietnutie jeho návrhov na doplnenie dokazovania na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom tak, že konštatoval, že za porušenie práva na obhajobu sa nemôže považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní a súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti vyplývajúcej z § 2 ods. 10 Trestného poriadku, teda zásady zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností a v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Poukazom na judikatúru najvyššieho súdu (sp. zn. 5 Cdo 107/2019) uviedol, že súd môže odmietnuť návrh na doplnenie dokazovania len v prípadoch, ak *„1) dôkaz nemá relevanciu k predmetu konania, t. j. dôkazom sa má preukázať skutočnosť, ktorá nie je podstatná pre účel sporu, 2) dôkaz nemá vypovedaciu hodnotu vo vzťahu k skutočnosti, ktorá sa tvrdí, t. j. dôkazom nemožno potvrdiť alebo vyvrátiť skutočnosť, ktorú strana tvrdí alebo popiera, 3) dôkaz je nadbytočný, t. j. dôkaz nie je potrebné vykonať, pretože skutočnosť bola*

doterajším konaním spoľahlivo zistení alebo vyvrátená.“. Podľa názoru sťažovateľa v jeho prípade nenastala žiadna z uvedených hypotéz a jeho návrhy na doplnenie dokazovania vypočutím svedkov boli podstatné pre meritum veci a nevyhnutné na zistenie skutkového stavu veci.

6. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, sťažovateľ poukázal na nahrávky a zápisnice z hlavného pojednávania vykonaného pred okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 35 T 6/2020, ktoré mali byť zásadným spôsobom pozmenené. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že nezrovnalosti v zápisniciach z hlavného pojednávania, ako aj v nahrávkach z hlavného pojednávania podrobne rozobral v podanom odvolaní, avšak bez akejkoľvek ústavne konformnej reakcie odvolacieho súdu a napokon aj dovolacieho súdu.

7. Napokon sťažovateľ najpodrobnejšie argumentoval k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda že rozhodnutia o jeho odsúdení sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, ktorý bol posúdený ako zločin spáchaný závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas, podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), e), ods. 3 písm. d) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, a teda nesprávne použitie ustanovenia Trestného zákona sťažovateľ odvodzuje od skutočnosti, že *«ak je niektorá z alternatív závažnejšieho spôsobu konania podľa § 138 Trestného zákona obsiahnutá už v rámci objektívnej stránky základnej skutkovej podstaty príslušného trestného činu, nie je možné ju zároveň považovať aj za kvalifikačný moment pre okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby, teda za tzv. kvalifikovanú skutkovú podstatu. Toto bola zásadná otázka, ktorú som v dovolaní podrobne rozvinul v tom smere, že už samotné týranie je svojou povahou založené na určitej sústavnosti a dlhodobosti a teda skutkový znak „po dlhší čas“ je už obsiahnutý v základnej skutkovej podstate predmetného trestného činu.»*. Podľa sťažovateľa vo veci konajúce súdy vrátane najvyššieho súdu v dovolacom konaní vykonali ústavne nesúladný výklad § 38 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého *„Na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.“*. Sťažovateľ napríklad poukazuje na zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, pri ktorom *„je násilie zákonným znakom skutkovej podstaty, a teda potom túto skutočnosť nemožno hodnotiť cez prizmu ustanovenia § 188 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s ustanovením § 138 písm. d) Trestného zákona.“*. Doplnkovo sťažovateľ ďalej poukazuje na všeobecne prijaté kritériá [REDAKOVANÉ], podľa ktorých je jedným z kumulatívnych kritérií týrania kritérium opakovania a dlhodobosti a v naznačenom smere sťažovateľ rozvádza nasledujúce tézy: *„(i) typickým znakom domáceho násillia je navyše to, že má chronický, stupňujúci sa charakter, vyskytuje sa v cykloch a pretrváva dlhodobo, (ii) páchatel svojim zlým zaobchádzaním musí prejavíť hrubší stupeň surovosti a bezohľadnosti a okrem toho jeho konanie musí obsahovať aj znak istej trvalosti, aj keď sa nevyžaduje, aby išlo o sústavné konanie, (iii) pojem týranie sa súčasne vyznačuje i určitou mierou trvalosti a dosahuje takej intenzity, aby boli o schopné vyvolať stav, kedy postihnutá osoba pociťuje ťažké príkorie, resp. psychické alebo či fyzické útrapy, (iv) kvalifikačným hľadiskom následku trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby vo forme fyzického alebo psychického utrpenia je preto aj naďalej*

jeho hromadnosť (či trvalosť), teda to, že útoky sú opakované (či sústavné) a práve táto opakovanosť spôsobuje fyzické, či psychické utrpenie poškodenej osoby, ktoré nie je len celkom krátkeho, prechodného charakteru.“

8. Sťažovateľ teda uzatvára, že „*Namietaná právna chyba je teda tá, že Prvostupňový súd a ani Druhostupňový súd nerešpektovali ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona nesprávnou interpretáciou ustanovenia § 208 ods. 3 písm. d) Trestného zákona v spojení s ustanovením § 138 písm. b) Trestného zákona a následnou chybnou subsumpciou skutkového stavu pod tieto ustanovenia Trestného zákona. Toto tvrdenie je založené na hypotéze, že pokiaľ je niektorá z alternatív závažnejšieho spôsobu konania podľa § 138 Trestného zákona obsiahnutá už v rámci objektívnej stránky základnej skutkovej podstaty príslušného trestného činu, nie je možné ju zároveň považovať aj za kvalifikačný moment pre okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby, loje práve aj prípad trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, kde nato, aby vôbec išlo o tento trestný čin, vyžaduje sa naplnenie znaku dlhodobosti, teda konania predpokladaného Trestným zákonom trvajúceho po dlhší čas. Z tohto hľadiska nemožno aplikovať na môj prípad ustanovenie § 208 ods. 3 písm. d) Trestného zákona.“. Tento názor podporuje aj vlastnou subjektívnou úvahou, podľa ktorej «*To, čo môže u jedného poškodeného predstavovať týranie už po 3 až 5 čiastkových útokoch v období 8 mesiacov, u iného môže byť rovnaký následok vyvolaný až po desiatkach útokov v priebehu niekoľkých rokov. Inými slovami, k naplneniu skutkovej podstaty Trestného činu môže dôjsť až po viacerých rokoch v závislosti od vnímania konania páchatel'a zo strany poškodenej osoby. V každom prípade však pokiaľ k dokonaniu týrania dôjde, v zásade vždy zároveň dôjde aj k naplneniu znaku v podobe páchania skutku „po dlhší čas“, pretože len v malom percente prípadov dôjde k pociťovaniu fyzického alebo psychického násillia skôr ako v priebehu, napríklad 6 mesiacov od začatia spôsobovania fyzického, či psychického utrpenia.*».*

9. V nadväznosti na svoje úvahy týkajúce sa nemožnosti aplikácie § 138 písm. b) Trestného zákona vo svojej trestnej veci sťažovateľ spochybňuje aj znenie skutkovej vety, k čomu argumentuje tým, že «*časť skutku od roku 2007 do roku 2013 je popísaná absolútne všeobecne s uvedením v zásade len jedného čiastkového skutku. Následne mal skutok trvať de facto až od roku 2017, po tom, čo sa poškodená vrátila do trvalého bydliska, pričom tu je skutkový dej postavený na tom, že som od poškodenej opakovane pýtal peniaze na lieky, v priemere 40 eur mesačne a neustále som voči nej bol agresívny, hrubý, posielal som jej viaceré urážlivé SMS správy a poškodená sa musela o mňa starať, tvrdím, že týmito sú naznačené určité trýznivé situácie a narušené vzťahy medzi mnou a poškodenou, avšak nie sú tu uvedené žiadne konkrétne útoky z hľadiska toho čo konkrétne, kedy a koľkokrát sa malo stať. Čo sa týka početnosti, je uvedené len to, že som minimálne päťkrát v noci vyklopal na dvere izby poškodenej, aby mi dala jesť a požičala mobilný telefón, čo sú podľa môjho názoru absolútne nedostatočné skutkové okolnosti, aby tieto mohli byť považované za týranie s kvalifikačným momentom „po dlhší čas“.*».

V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 4 Tdo 6/2012 zo 7. februára 2012.

10. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 T do 17/2022 zo 04 júla 2022 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 T do 17/2022 zo 04. júla 2022 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 5000,- EUR, ktoré je Najvyšší súd povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti, tohto nálezu.

Najvyšší súd je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy so sekundárnym porušením základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy (sťažovateľom nesprávne označený ako čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru so sekundárnym porušením práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý arbitrárne posúdil sťažovateľom podané dovolanie, ktoré podal z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda zásadného porušenia práva na obhajobu, podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a napokon z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právom posúdení zisteného skutku.

12. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. Všeobecné judikatúrne východiská:

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012).

16. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

17. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05, I. ÚS 115/2020).

18. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde, alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Posúdenie veci všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne poprel účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

19. Taktiež podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti

od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Aj keď vnútroštátne súde nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

20. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

III.2. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu:

21. Najvyšší súd k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že *«právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia, preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní, alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal by opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).*

Z týchto úvah súd vychádzal, keď dospel k záveru, že nevypočutie svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nepredstavuje porušenie práva obvineného na obhajobu. Okresný súd na s. 21 ods. 5, ods. 6 rozsudku vysvetlil, že skutkový stav bol dostatočne preukázaný (z kontextu rozhodnutí opakovanými výsluchmi poškodenej [REDAKOVANÉ], svedkyne [REDAKOVANÉ], trestnými oznámeniami z 31. júla 2019 a 26. augusta 2019, znaleckými posudkami [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], SMS správami, ako aj záznamami z registra priestupkov a registra trestov), pričom svedkyne

v posudzovanom období s poškodenou a obvineným v jednej domácnosti nežili. Tvrdenie obvineného, podľa ktorého svedkyňa [REDAKOVANÉ] v roku 2013 pomáhala obvinenému so stavebnými prácami, záverom súdov neodporuje. Pokiaľ ide o výpovede ostatných obvineným označených svedkov ([REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), súd vo svetle koncipovania dovolacej námietky (že ich orgány činné v trestnom konaní a súdy nevypočuli, a tak neobjasnili skutkový stav veci) odkazuje na vyššie citované závery judikátu R 7/2011.

Výhrady, týkajúce sa údajne arbitrárneho rozhodnutia o väzbe sú taktiež z pohľadu vymedzenia dovolacieho konania (ktorým nie je skúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa § 72 Tr. por.) zjavne nedôvodné. Nie je pravdou, že by výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] bola vykonaná pred vznesením obvinenia (len „vo veci“) a obvinený sa k nej nemohol vyjadriť. Svedkyňa vypovedala po tom, ako bolo ráno 27. augusta 2019 obvinenému doručené uznesenie podľa § 199 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 206 ods. 1 Tr. por., spolu s upovedomením (o. i. aj) o jej plánovanom popoludňajšom výsluchu (č.l. 8, 10, 42, 142). K výsluchu svedkyne sa obvinený mohol vyjadriť (a aj vyjadril) kedykoľvek v priebehu konania. To ale neznamená, že by jeho vyjadrenie muselo byť v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. zachytené v odôvodnení rozsudku; celkom postačí, ak súd vysvetlí, ako sa vyrovnal obhajobou obvineného (k tomu vid'. hlavne s. 19 ods. 6, s. 20 ods. 2, s. 21 ods. 1, s. 23 ods. 3 - s. 24 ods. 1 rozsudku).».

22. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku najvyšší súd konštatoval, že «ho možno uplatniť len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov, tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje. Obvinený, ale v žiadnej časti dovolania zákonnosť konkrétneho dôkazu nespochybňuje; obvinený len vo všeobecnosti argumentuje, že „zvukové nahrávky z hlavného pojednávania boli zásadným spôsobom pozmenené! a pre výpočet konkrétnych nezrovnalostí odkazuje na odôvodnenie odvolania z 30. novembra 2020, resp. jeho žiadosť o obnovu konania z 19. apríla 2020. Bez ohľadu na to, že je úlohou obvineného dovolacie námietky formulovať priamo v podanom dovolaní (a nie v iných podaniach adresovaných iným súdom), pokiaľ obsahovo nespochybňujú zákonnosť vykonaného dôkazu (čo naozaj z dovolania nevyplýva), potom stoja mimo dovolacieho dôvodu. Inými slovami povedané, samotné zásahy do zvukových nahrávok nie sú spôsobilé spochybniť zákonnosť vykonaných dôkazov, pretože obvinený nešpecifikoval, ktoré dôkazy boli vykonané inak (nesprávne, nezákonne), ako to vyplýva zo zvukových nahrávok a prípadne ako (nesprávne, nezákonne) boli vykonané. To platí zvlášť v prípade, ak obsah zápisníc z hlavného pojednávania obvinený v opravnom prostriedku neatakuje.».

23. Napokon najvyšší súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najprv ozrejmil, že „pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku,

môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové“.

24. Na podklade predostretých východísk najvyšší súd konštatoval zistenie, že časť námietok sťažovateľa (napr. o motivácii poškodenej pri podávaní trestného oznámenia, rozpore medzi vyjadrením poškodenej z hlavného pojednávania a závermi krajského súdu, záveroch súdov o jeho kriminálnej minulosti) smerovala do roviny hodnotenia skutkového stavu, na čo najvyšší súd nie je oprávnený, keďže *„Pochybenia skutkovej povahy v podstatných okolnostiach sú uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa §371 ods. 3 Tr. por. (R 14/2015-III).“.*

25. Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa právnej kvalifikácie skutku ako zločinu spáchaného závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas, podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), e) a ods. 3 písm. d) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona najvyšší súd rozviedol, že *„právna kvalifikácia skutku podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e) Tr. zák. je vo väzbe na skutkový popis, spočívajúci v (skrátene) dlhotrvajúcom verbálnom a fyzickom napádaní, agresivite, vulgárnych nadávkach, urážkach, pohrdaní, údere päťou do prsníka, sotení, ktoré konanie viedlo k pádu poškodenej (onkologickej pacientky) a zlomenine zápästia, k jej odchodu zo svojho bytu, resp. v kričaní, urážaní a vulgárnom nadávaní, v opakovanom dožadovaní sa peňazí, zasielaní urážlivých SMS, vyklopkávaní na dvere izby, resp. ich rozbití, adekvátne. Aj podľa mienky tunajšieho súdu popísané konanie [vyjadrené konkrétnym počtom čiastkových útokov, resp. použitým minulým časom (napr. vulgárne jej nadával, urážal ju, pohrdavo sa k nej správal...)] evokuje záver o (minimálne) desiatkach čiastkových útokov, ktorá skutočnosť umožňuje urobiť záver hrubšom stupni necitlivosti a bezohľadnosti vedúcom k ťažkému príkoriu poškodenej.*

Rovnako správne bol použitý kvalifikačný znak podľa § 208 ods. 3 písm. d) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b) Tr. zák., keďže časové rozpätie páchaného skutku (v rokoch 2007 - 2013, od roku 2017 do júla 2018 a v júli a auguste 2019), vzhľadom na popísaný spôsob jeho spáchania, intenzitu a početnosť útokov presahuje rozhodovacou praxou ustálené obdobie (približne) jedného roka, počas ktorého by k trestnej činnosti malo dochádzať. V danom prípade nejde o neprípustnú trestnoprávnu duplicitu podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. základnej skutkovej podstaty podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. s jej kvalifikačným znakom podľa § 208 ods. 3 písm. d) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b) Tr. zák. (k tomu viď rovnako aj 1 Tdo 60/2015, 2 Tdo 63/2013, 2 Tdo 5/2017, 2 Tdo 29/2019, 3 Tdo 89/2015, 5 Tdo 74/2021, 5 Tdo 11/2022, 6 Tdo 1/2018 a iné). Rozhodnutie najvyššieho súdu zo 7. februára 2012, sp. zn. 4 Tdo 6/2012, na ktoré obvinený (prostredníctvom obhajcu) poukazuje, sa týka úplne inej trestnej činnosti, aká sa obvinenému kládla za vinu.

K výhradám obvineného ohľadne pravidla ultima ratio, treba uviesť, že toto pravidlo možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch (R 96/2014). Námietku vysokého, až drakonického trestu odňatia slobody súd nemohol akceptovať, pretože otázka ne/primeranosti trestu (sama osebe) nepredstavuje žiadny dovolací dôvod podľa § 371 Tr. por. (R 5/2011).“.

III.3. Posúdenie veci:

26. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa dôsledne zaoberal všetkými sťažovateľom predstretými námietkami, ktoré precízne zdôvodnil,

a to v závislosti od sťažovateľom uplatneného dovolacieho dôvodu. Najvyšší súd najprv objasnil podstatu toho-ktorého sťažovateľom uplatneného dovolacieho dôvodu a následne mu ozrejmil, či ním uplatnené námietky spadajú do obsahovej náplne príslušného dovolacieho dôvodu a či ho po materiálnej stránke naplňajú. V súhrne teda ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona a tiež vlastnej rozhodovacej praxe, na ktorú aj poukázal a ktorej aplikáciu aj ozrejmil, jeho úvahy sú logické, bez vnútorných rozporov, legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo zakladá dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

27. K námietke sťažovateľa o arbitrárnosti záverov najvyššieho súdu týkajúcich sa neuplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v tomto kontexte k odobreniu postupu prvostupňového súdu, ktorý odmietol vykonať sťažovateľom označené a navrhnuté dôkazy, ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že mu neprináleží sa vyjadrovať k právnej podstate skutočností, na ktorých podklade bola alebo nebola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť určitej osobe, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o trestnoprávnej zodpovednosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. Teda ústavný súd nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Navyše judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj doterajšia judikatúra EŠLP (napríklad v prípade *Delcourt*, resp. *Monnel a Morris*) pod spravodlivým súdnym procesom (*fair hearing*) v žiadnom prípade nechápu právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické skutočnosti a okolnosti trestnej veci sťažovateľa a v tomto ohľade, či vykonané dokazovanie bolo/nebolo postačujúce na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa za stíhanú trestnú činnosť. Inými slovami, zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplýva z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy a pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie obsiahnuté najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú a nimi prijaté závery rešpektujú kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012). Najvyšší súd však (aj keď nie v rovine teoreticko-judikatúrneho spracovania, ale v rovine faktického prieskumu) akceptoval aj nové trendy rozhodovania o dôvode dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prameniace z rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 546/2020 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 18/2021), v ktorých ústavný súd objasnil metodiku vzájomného vzťahu dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c)

a i) Trestného poriadku v kontexte ich ústavnej a dohovoru zodpovedajúcej udržateľnosti vrátane spôsobu prieskumu zodpovedajúceho charakteru dovolacieho konania.

28. Pokiaľ teda najvyšší súd poukázal na to, že skutkový stav bol dostatočne ustálený vykonaným dokazovaním, ktoré aj ako príklad uviedol, a navyše podporil záver prvostupňového súdu o tom, že sťažovateľom navrhnutí svedkovia nežili s ním a poškodenou v jednej domácnosti, a tak ich výpovede nie sú na objasnenie skutkového stavu potrebné, tento záver nie je možné hodnotiť ako arbitrárny, teda svojvoľný, ktorý by udržateľne nezohľadňoval stav a mieru zistenia skutkového stavu veci v kontexte možnosti dovolacieho prieskumu. Z ústavnoprávneho hľadiska je taktiež relevantná samotná judikatúra a z nej rezultujúci záver o tom, že z práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyplýva, aby súdy akceptovali všetky návrhy na vykonanie dôkazov (II. ÚS 25/07, I. ÚS 478/2013, IV. ÚS 10/2014, Engel proti Holandsku z 8. 6. 1976, séria A, č. 22, s. 38 – 39, § 91, Pisano proti Taliansku z 27. 7. 2000, sťažnosť č. 36732/97). Článok 6 ods. 1 dohovoru zaručuje síce právo na spravodlivý proces, neupravuje však prípustnosť dôkazov alebo ich hodnotenie (A.B. proti Slovenskej republike zo 4. 3. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru).

29. K ďalšej sťažovateľom uplatnenej námietke spadajúcej pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku o rozpore v zápisniciach z hlavného pojednávania a nahrávkach z hlavného pojednávania najvyšší súd správne poukázal na ich príčinný nesúvis s prijatými závermi v trestnej veci sťažovateľa vrátane zdôraznenia okolnosti, že ich vplyv na skutkový stav veci alebo prijaté závery nezdôraznil ani samotný sťažovateľ. V tomto ohľade sťažovateľ námietku vecne nezdôvodnil, len konštatoval, a to bez toho, aby určil, aký mal ním tvrdený nedostatok vplyv na celkový výsledok konania, resp. na porušenie ním označených práv (z ústavnoprávneho hľadiska je pritom relevantné, či konanie ako celok bolo spravodlivé). V tomto smere ústavný súd už uviedol, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú „výsledkové“, čo znamená, že konanie pred súdom musí byť ako celok spravodlivé, čo závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03, III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj v zmysle rozhodovacej činnosti ESĽP v prípadoch namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa úloha súdu sústreďuje na zistenie, či konanie ako celok vrátane dokazovania (spôsobu vykonania dôkazov) malo spravodlivý charakter (Van Mechelen a iní proti Holandsku z 23. 4. 1997, § 49, § 50; A. M. proti Taliansku zo 14. 12. 1999, § 23, § 24, Komanický proti Slovenskej republike zo 4. 6. 2002). Vychádzajúc z predostretej judikatúry, ústavný súd nezistil, aby konanie so záverom o sťažovateľovej vine a uložení trestu nebolo výsledkom spravodlivého procesu, čo naostatok netvrdí ani samotný sťažovateľ, ktorý by taký následok musel konkrétne špecifikovať.

30. Napokon ústavný súd preskúmal aj tú časť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej sťažovateľ atakuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie o jeho odsúdení je založené na právnom posúdení zisteného skutku, ktorý bol nesprávne kvalifikovaný aj ako spáchaný po dlhší čas podľa § 138 písm. b) Trestného zákona, čo sa odrazilo na právnej kvalifikácii skutku aj podľa § 208 ods. 3 písm. d) Trestného zákona. V tomto smere najvyšší súd prijal predostreté závery odkazom na svoju ustálenú rozhodovaciu prax (1 Tdo 60/2015, 2 Tdo 63/2013, 2 Tdo 5/2017, 2 Tdo 29/2019, 3 Tdo 89/2015,

5 Tdo 74/2021, 5 Tdo 11/2022, 6 Tdo 1/2018 a iné), ku ktorej ozrejmil, že potenciál naplniť kvalifikačný znak po dlhší čas nemá doba páchania skutku po dobu približne jedného roka. Sťažovateľovi je, naopak, kladené za vinu sústavné a pravidelne sa opakujúce konanie skutkovo vymedzené po dobu niekoľkých rokov s dôsledkom dokonca núteného odchodu vlastnej matky z vlastného bytu proti jej vôli práve z dôvodu rôznorodých príkorí spôsobovaných sťažovateľom. V tomto ohľade ústavný súd odkazuje na samotnú výpoveď poškodenej, ktorú okresný súd podrobne rozviedol na celkovo 9 stranách svojho rozsudku č. k. 35 T 6/2020 z 9. septembra 2020 a ktorá relevantne verifikuje prijaté závery. Naostatok sťažovateľ v predloženej argumentácii nijako relevantne nevyvrátil nielen judikatúru, na ktorú najvyšší súd poukázal vrátane spochybnenia doby jedného roka, ale ani *a priori* právnu kvalifikáciu skutku vrátane skutkovej formulácie konania kladeného mu za vinu. Jeho argumentácia nijako nespochybňuje a nevyvracia napríklad obdobie troch rokov, počas ktorých bola jeho matka nútená zabezpečovať si ubytovanie mimo vlastného bytu kvôli sústavnému vedeniu a dokonca prebývaníu návštev rušiacich jej odpočinok a pokojné bývanie, čo viedlo následne k tomu, že odišla z vlastného bytu, a taktiež po dobu viac ako jedného roka trvajúce pravidelné kontaktovanie a dožadovanie sa poskytovania stravy a finančnej pomoci s následným osočovaním a urážlivým správaním. Najvyšší súd teda ustálil dobu po dlhší čas, vychádzajúc z množstva relevantných atakov proti poškodenej v rámci vymedzenej doby skutku, ktorá z časového hľadiska jednoznačne spadá do kategórie trestnej činnosti páchanej po dlhší čas. Podstata námietky sťažovateľa nie je podobou konajúcimi súdmi zisteného skutku naplnená a kvalifikácia skutku spochybnená. Časové obdobie páchania činu totiž prekračuje rámec, ktorý by mohol kolidovať s charakterom trestnej činnosti podmienenej kvalifikáciou konania sťažovateľa len v rámci základnej skutkovej podstaty dotknutého trestného činu (naopak, podľa jeho tézy by akokoľvek dlho trvajúce týranie poškodeného nebolo možné subsumovať pod pojem „po dlhší čas“). Sťažovateľom uvádzané príklady aplikácie § 38 ods. 1 Trestného zákona nie sú komparatívne použiteľné, keďže v tomto prípade ide o kvantitu (podmienenu dĺžkou páchania trestnej činnosti), ktorá v určitom momente môže označený znak naplniť, k čomu v posudzovanom prípade nepochybne došlo. Nemá teda význam polemizovať s inou, hypotetickou situáciou, keď by bol predmetný kvalifikačný moment (z časového hľadiska) sporný.

31. Najvyšším súdom prijaté závery teda vychádzajú z právoplatným odsudzujúcim rozsudkom zisteného skutku a v rozhodnej okolnosti (po dlhší čas) opierajúcej sa aj o vlastnú rozhodovaciu prax nesignalizujú prvky arbitrárnosti, teda svojvôle, vnútorných rozporov a v súhrne ignorovania markantov určujúcich minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie.

32. V dôsledku uvedeného ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Z dôvodu odmietnutia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti v časti týkajúcej sa základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia ďalších sťažovateľom označených práv, ktorých uplatnenie je sekundárnym dôsledkom vyslovenia porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd odmieta aj zvyšnú časť podanej ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu